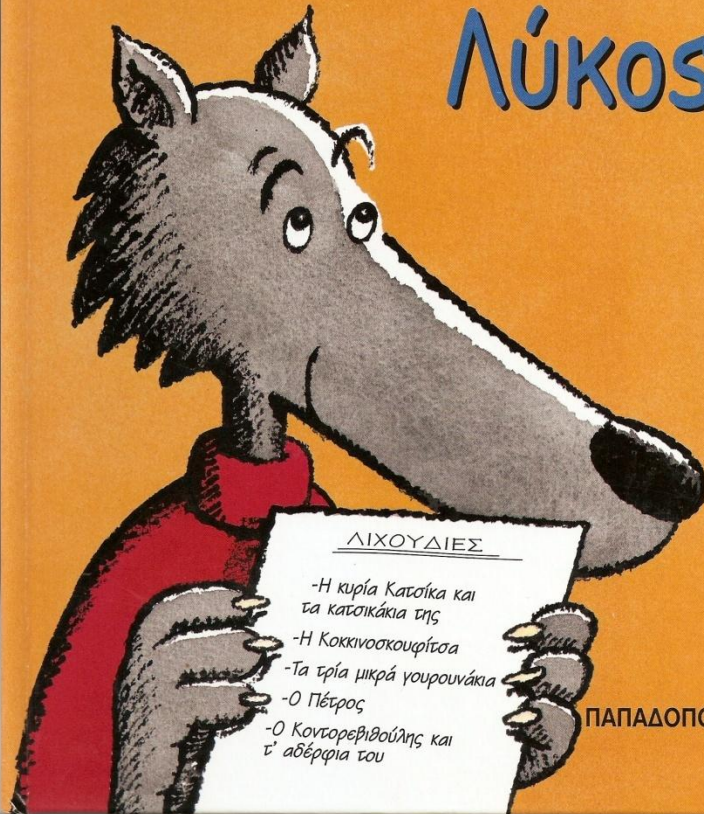

Geoffroy de Pennart

Ο καλόκαρδος Λύκος

ΛΙΧΟΥΔΙΕΣ

- Η κυρία Κατσίκα και
τα κατοικάκια της
- Η Κοκκινোসκουφίτσα
- Τα τρία μικρά γουρουνάκια
- Ο Πέτρος
- Ο Κοντορεβιθούλης και
τ' αδέρφια του

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Λουκάς, ο νεαρός λύκος,
ζούσε εντυχιμένος με την οικογένειά του.

— Μεγάλωσα, είπε μια μέρα στους γονείς του. Ήρθε η ώρα να ζήσω μόνος μου.

— Αχ! Το 'ξερα ότι η ώρα αυτή θα ερχόταν, είπε αναστενάζοντα ο πατέρας του.

— Πόσο θα μου λείψεις, γιε μου! μουρμούρισε δακρύζοντας η μητέρα του.

— Είσαι το φως των ματιών μου,
είπε η γιαγιά του σφίγγοντάς τον
στην αγκαλιά της. Να έρχεσαι
τακτικά να με βλέπεις.

— Να, πάρε το ρολόι αυτό, μουρμούρισε ο παππούς του.
Πάντα σου άρεσε.

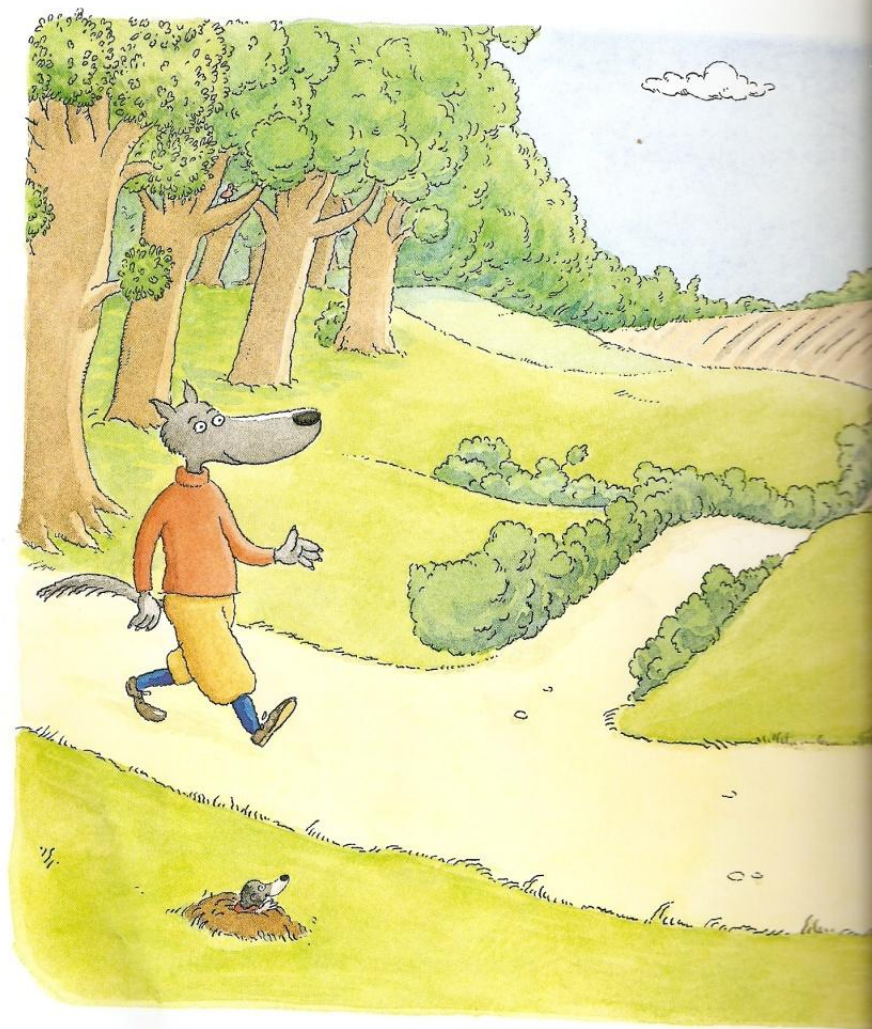
— Αχ, παππού! Δεν είναι σωστό να το πάρω!

— Δέ θελω αντιρρήσεις! Δεν πρέπει να παρακούς ΠΟΤΕ
τον παππού σου, απάντησε ο γερο-λύκος.

Καλό ταξίδι, αδερφέ μας, έχε χεια!
Τη λύπη κρύβουμε βαθιά μες στην καρδιά!
Και τραγουδάμε όλοι μαζί για να ξεχάσουμε
τον πόνο μας τώρα που θα σε κάσουμε!

— Θα σου παίξουμε ένα αποχαιρετιστήριο τραγούδι, είπαν
τα αδέρφια του και άρχισαν να τραγουδούν.

Έτσι, ο Λουκάς, ο νεαρός λύκος, ξεκίνησε το ταξίδι του. Δεν είχε φάει όμως καλό πρωινό και μετά από λίγο τον έπιασε πείνα.

Πάνω που σκεφτότανε τι να βρει να φάει, συνάντησε
μια κατσίκια με τα μικρά της.

— Ποια είστε; τη ρώτησε ευγενικά.

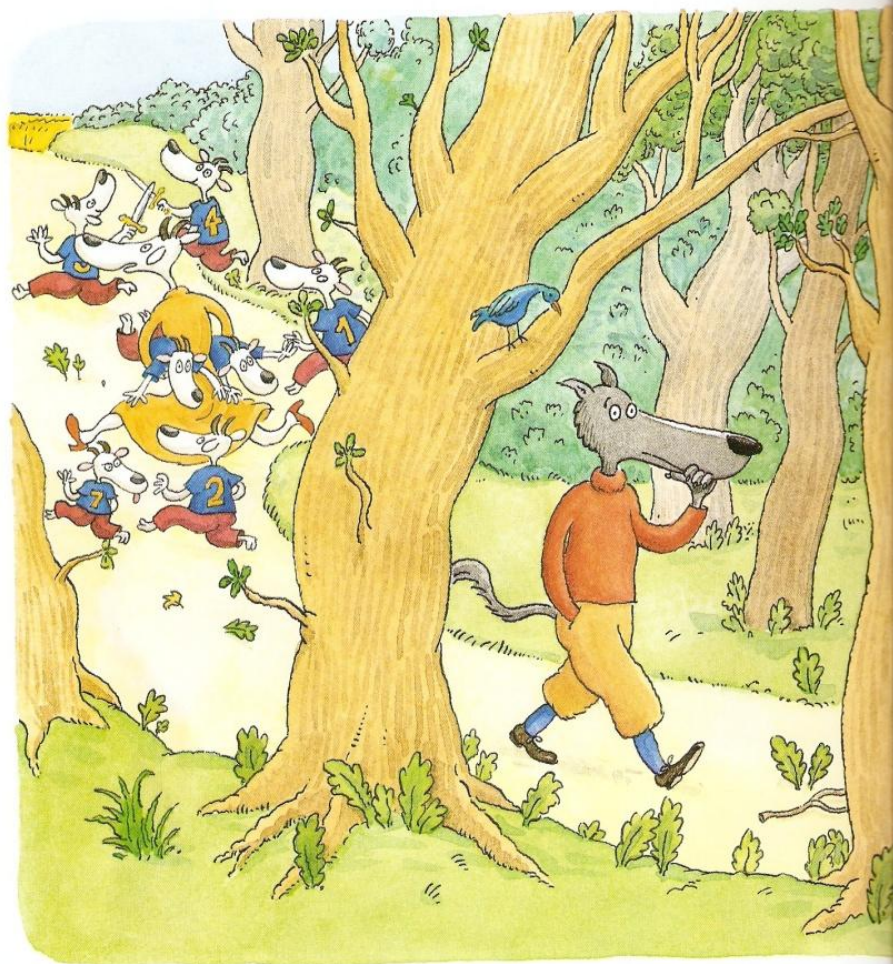
— Εγώ είμαι η κυρία Κατσίκα και αυτά εδώ είναι τα επτά κατσικάκια μου.

— Για να δούμε! Α, είστε πρώτη πρώτη στον κατάλογό μου, είπε ο Λουκάς, ο νεαρός λύκος. Τώρα θα σας φάω!

— Αν είναι έτσι, είτε η κυρία Κατσίκια με δάκρυα στα μάτια,
παίστερα να μην αφήσεις κανέναν μας! Πώς θα τα βγάλουν
πέρα στη ζωή αν μείνουν μόνοι τους τα μικρά μου;

— Χμ! είτε συγκινημένος ο Λουκάς. Τώρα που το ξανασκέφτομαι,
δεν πεινάω και τόσο πολύ. Αντίο σας, κυρία Κατσίκια,
πηγαίνετε στο καλό.

Και ο Λουκάς συνέχισε το δρόμο του. «Μάλλον δεν έπρεπε να αφήσω τέτοιο καλό φαΐ» σκέφτηκε «αλλά δεν πειράζει, κάτι θα βρω παρακάτω».

Ξαφνικά, καθώς προχωρούσε στο δάσος, μπροστά του είδε
ένα κοριτσάκι ντυμένο στα κόκκινα.

— Ποια είσαι εσύ, μικρή μου; ρώτησε ο Λουκάς.

— Είμαι... είμαι η Κοκκινোসκουφίτσα, απάντησε το κοριτσάκι
τρέμοντας από φόβο.

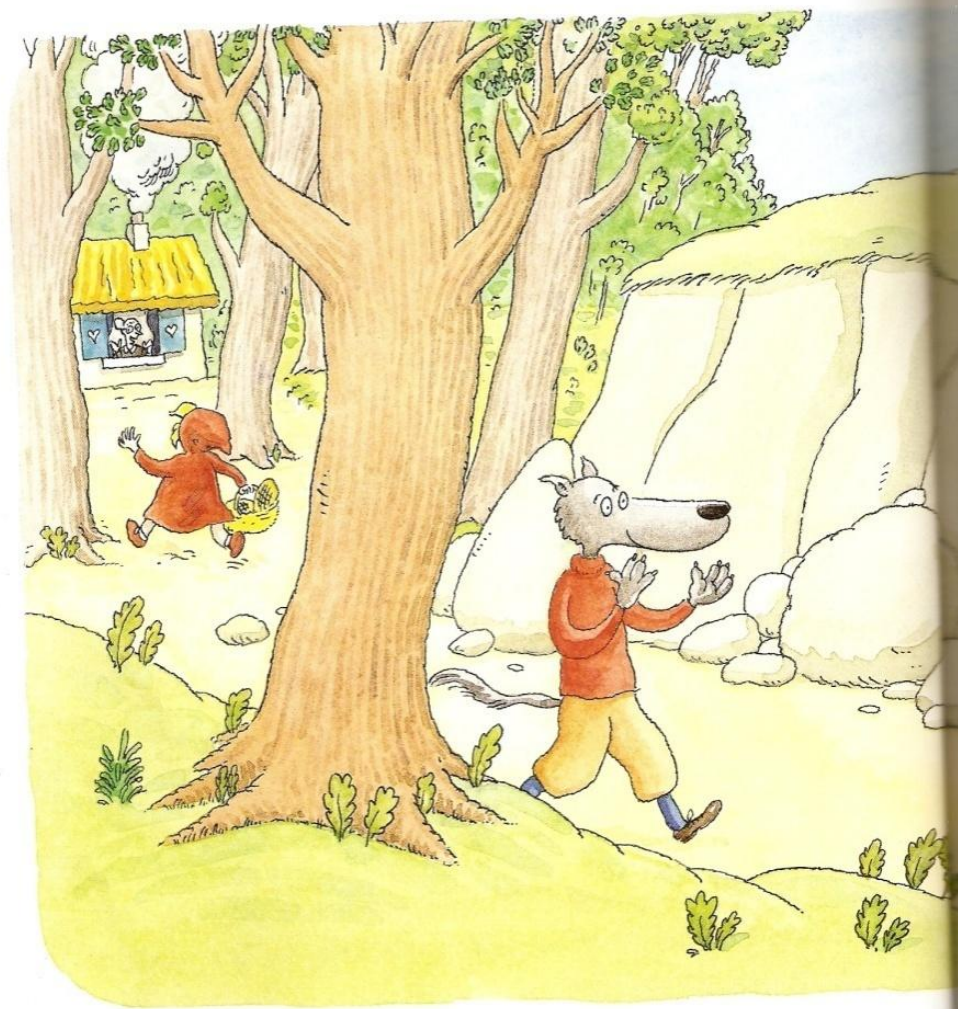
— Για να δω! Αχά, είσαι κι εσύ στον κατάλόγό μου.
Τώρα θα σε φάω!

—Αχ, σας παρακαλώ, κύριε Λύκε, μην το κάνετε αυτό,
τον παρακάλεσε κλαίγοντας η Κοκκινοσκουφίτσα. Η γιαγιά μου
θα πεθάνει από τη λύπη της. Λέει πως είμαι το φως των ματιών της!

Ο Λουκάς τα έχασε.

—Και η δική μου γιαγιά το ίδιο λέει. Χάσου, λοιπόν, γρήγορα
από μπροστά μου, πριν αλλάξω γνώμη!

Έτσι, ο Λουκάς συνέχισε με άδειο στομάχι. «Τελικά, είμαι πολύ καλόκαρδος» μονολόγησε νιώθοντας την κοιλιά του να γουργουρίζει. «Για να δούμε, θα καταφέρω να βρω κάτι να φάω;»

Μετά από λίγο, όμως, περπατώντας στον ίδιο δρόμο, συνάντησε
τρία ροδαλά γουρουνάκια, όμορφα και στρουμπουλά.
«Χμ, ελπίζω να είναι στον κατάλογό μου» σκέφτηκε.

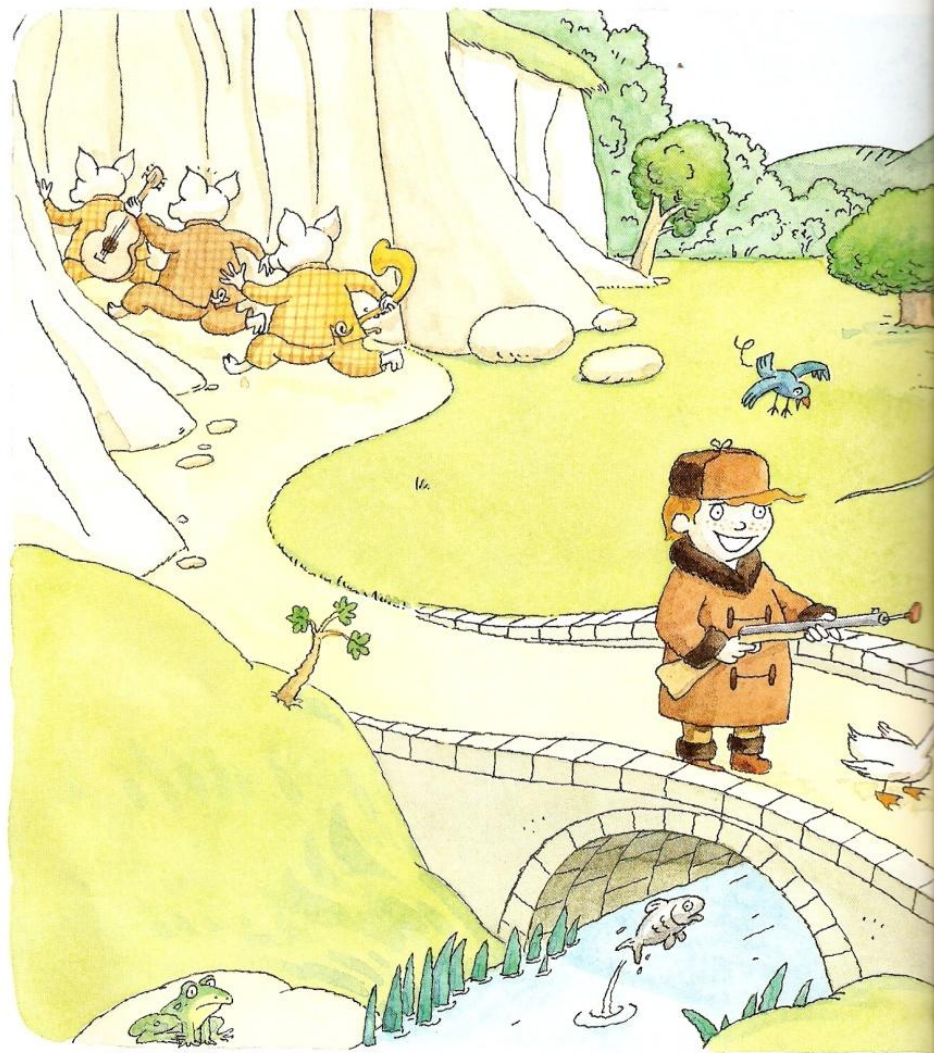
- Ποιοι είστε εσείς, αγαπητοί μου κύριοι;
- Είμαστε τα τρία γουρουνάκια.
- Θαυμάσια. Είστε στον κατάλογο που μου έδωσε ο μπαμπάς.
Τώρα θα σας φάω!
- Καλέ μας λύκε, άφησέ μας τουλάχιστον να τραγουδήσουμε για
τελευταία φορά, τον παρακάλεσαν εκείνα.

Έχετε γεια, αδέρφια, έχετε γεια!
Τη λύπη κρύβουμε βαθιά μες στην καρδιά!
Και τραγουδάμε όλα μαζί για να ξεχάσουμε
τον πόνο μας που το ένα το άλλο
τώρα πια θα χάσουμε!

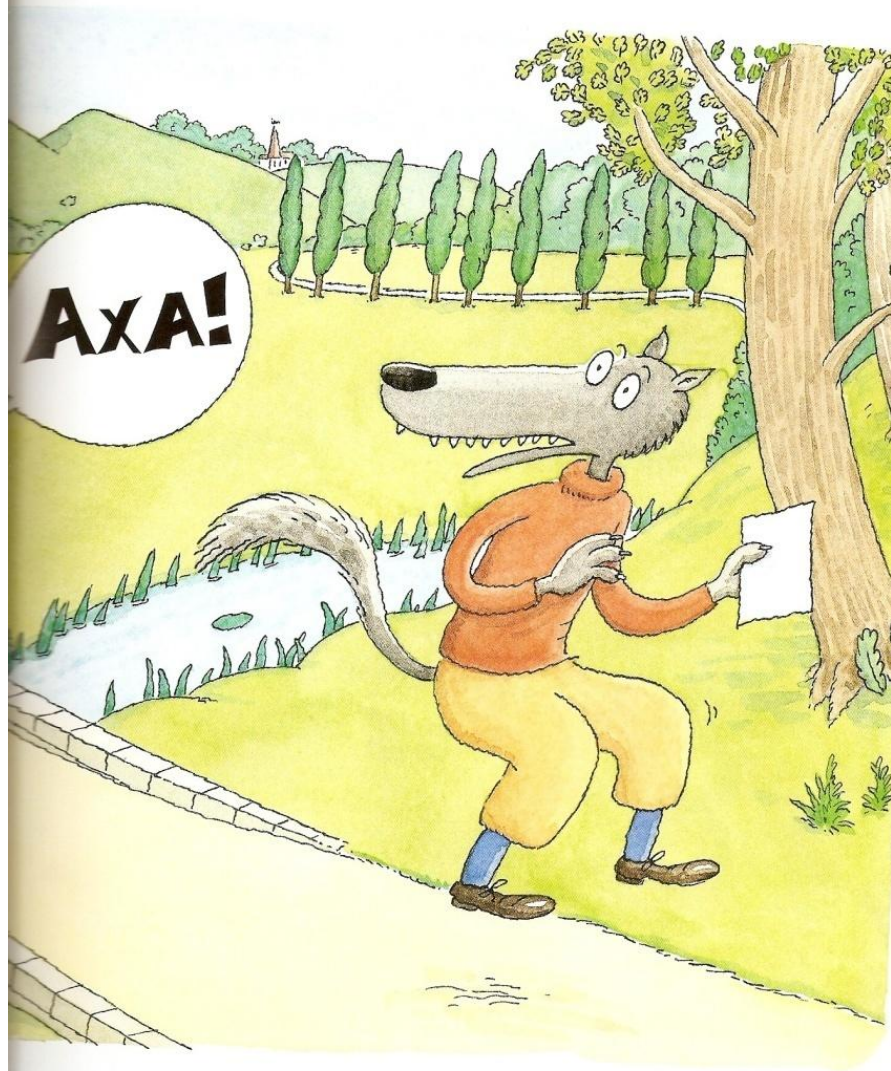

Ο Λουκάς τούς έκανε νόημα να αρχίσουν. Μόλις όμως άκουσε
το τραγούδι τους, στο μυαλό του ήρθαν τα δικά του αδέρφια.

— Δρόμο γρήγορα! φώναξε βγάζοντας δακρυσμένο το μαντίλι του.
Αν δε φύγετε αμέσως, θα σας φάω μαζί με τις κιθάρες σας!

«Α, εγώ παραείμαι καλόκαρδος» μονολόγησε νιώθοντας
το στομάχι του να διαμαρτύρεται ολοένα και πιο έντονα.

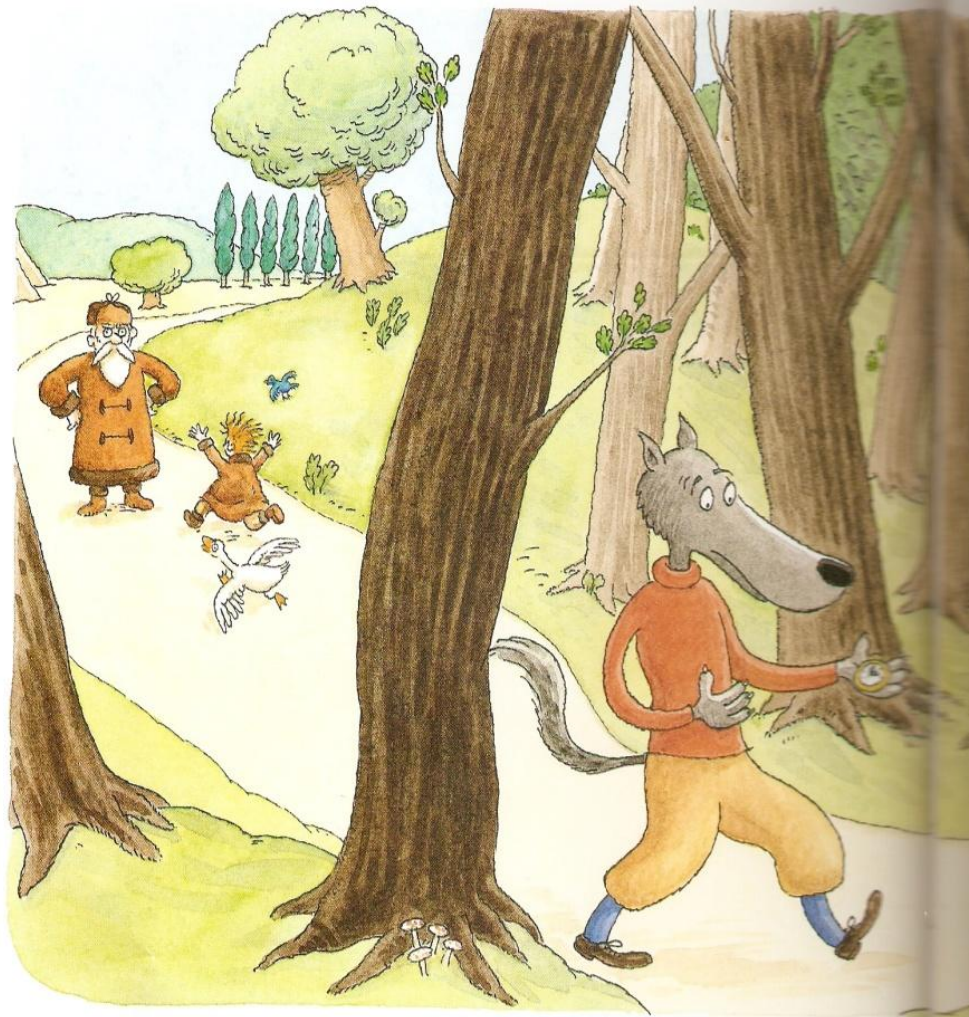
— ΑΧΑ! Σε τσάκωσα! αντήχησε πίσω του μια φωνή.
Ο Λουκάς αναπήδησε τρομαγμένος και αντίκρισε ένα μικρό αγόρι.

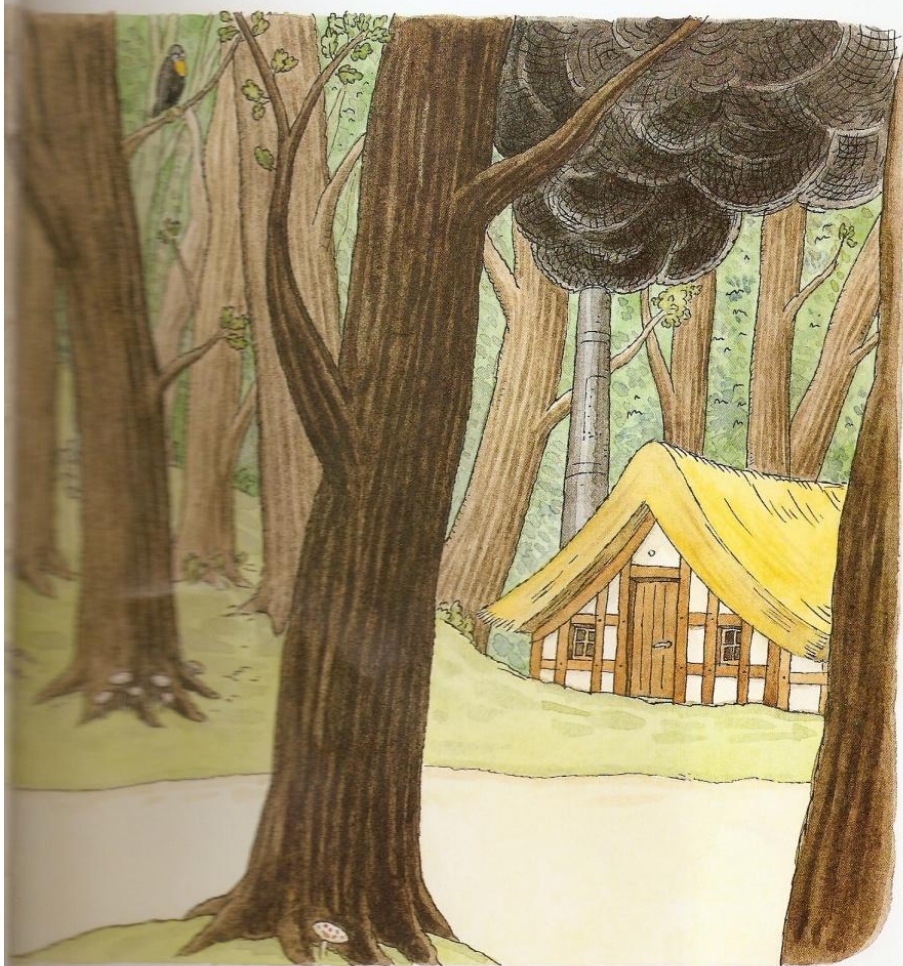
- Ποιος είσαι εσύ;
— Εγώ είμαι ο Πέτρος.
— Χμ... για να δω, είσαι κι εσύ στον κατάλόγό μου, είπε
ενθουσιασμένος ο Λουκάς.
— Κι εσύ είσαι στο δικό μου κατάλογο, απάντησε ο Πέτρος.
Παράκουσα τον παππού μου και ήρθα εδώ να σε πιάσω και...

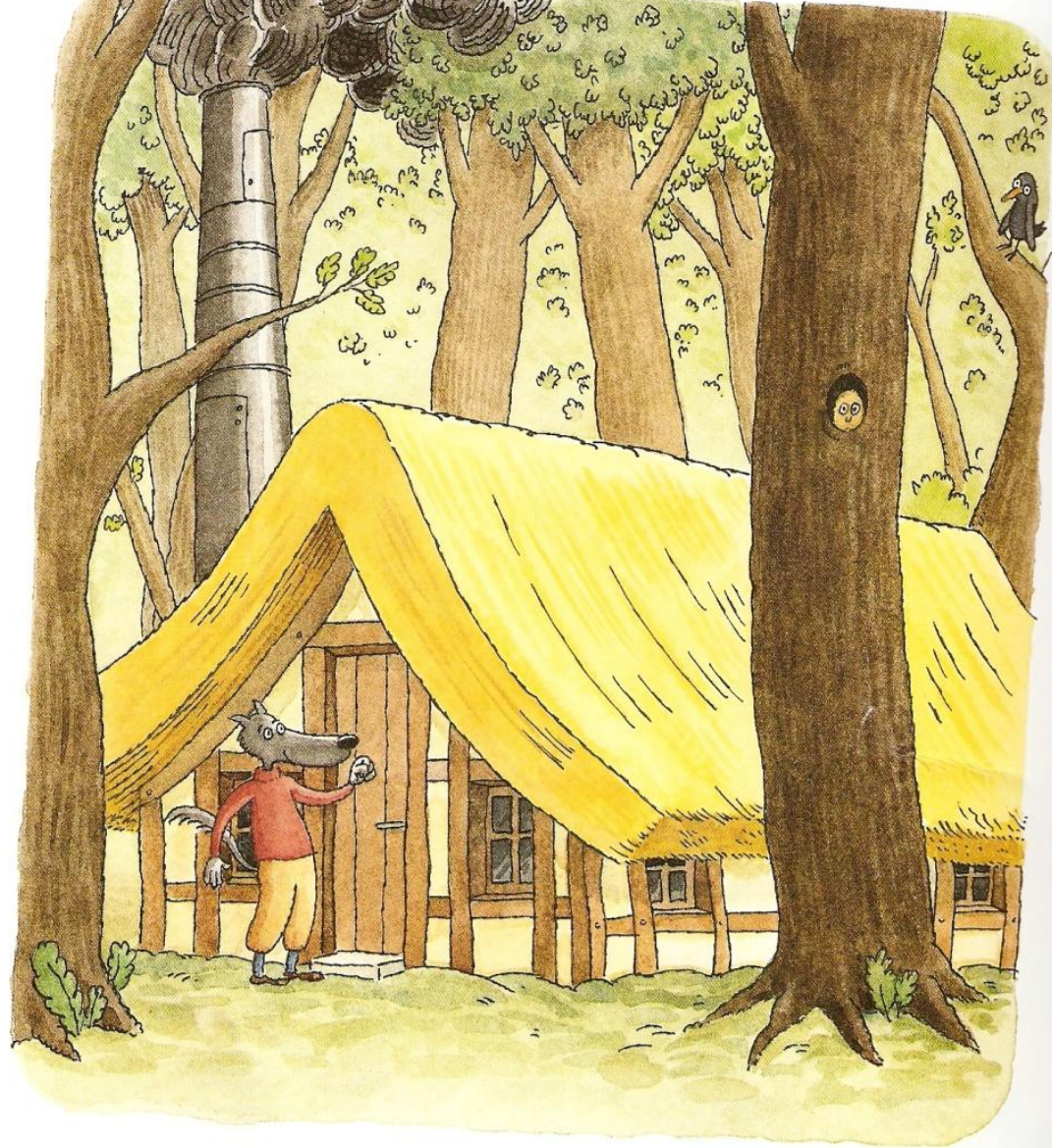
— ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΡΑΚΟΥΣ ΠΟΤΕ ΤΟΝ ΠΑΠΠΟΥ ΣΟΥ,
Μ' ΑΚΟΥΣ; ξέσπασε με άγρια φωνή ο Λουκάς.
Και ο Πέτρος, τρόμαξε τόσο πολύ, που το έβαλε στα πόδια.

«Ποτέ δε γεννήθηκε λύκος πιο καλόκαρδος από εμένα!» φώναξε ο Λουκάς. «Πάνε τόσες ώρες που δεν έχω φάει τίποτε. Θα μπορούσα μέχρι τώρα να είχα φάει την κυρία Κατσίκια και τα επτά κατσικάκια, την Κοκκινোসκουφίτσα, τα τρία μικρά

γοιρουνάκια και να είχα κάνει μια χαισιά εκείνο τον ξεροκέφαλο
τον Πέτρο!» Βυθισμένος στις σκέψεις του, ο Λουκάς έφτασε
μπροστά σ' ένα ετοιμόρροπο σπιτάκι. «Με λίγη καλή τύχη, μπορεί
να βρω εδώ πέρα κάτι...» μονολόγησε.

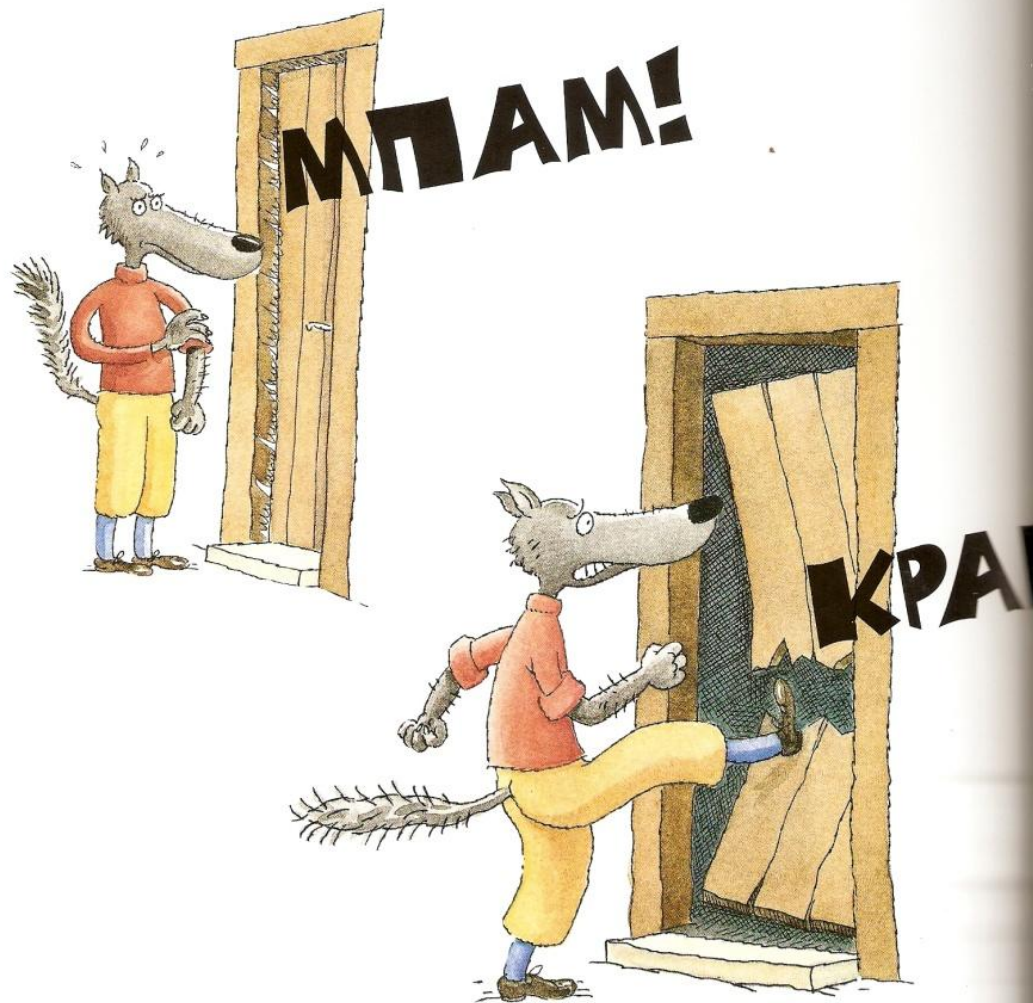

Αλλά, όταν χτύπησε την πόρτα...

...την άνοιξε ένας αγριωπός γίγαντας.

– ΧΑΣΟΥ ΑΠΟ ΕΔΩ, ΑΣΧΗΜΟΜΟΥΡΗ! φώναξε ο γίγαντας...

...και του έκλεισε κατάμουτρα την πόρτα.
Τότε, ο Λουκάς έγινε θηρίο ανήμερο.

Τρελός από θυμό (και λιγωμένος απ' την πείνα),
όρμησε μέσα στο σπίτι...

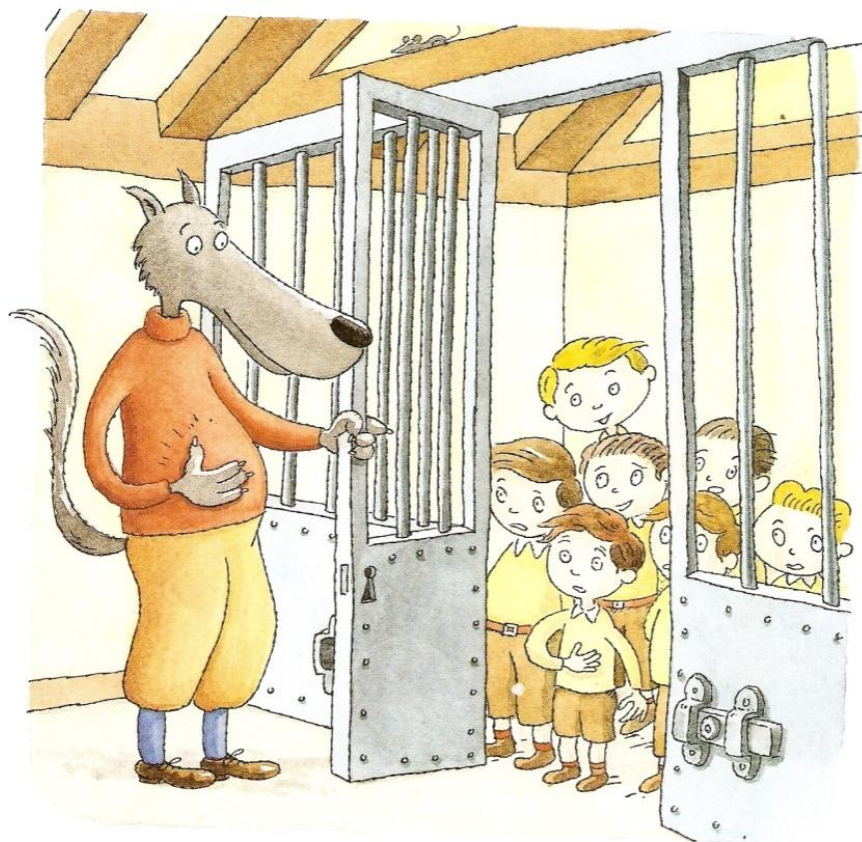

...και κατασπάραξε το απαίσιο εκείνο πλάσμα.

«Αχ! Δεν έχω ξαναφάει τόσο καλά!» αναφώνησε γλείφοντας τα τελευταία κόκαλα.

Τότε, από το βάθος του δωματίου στ' αντιά του έφτασαν αδύναμες
φωνές και λυγμοί. Ανασηκώνοντας το βλέμμα από το φαγητό του,
είδε ένα κλουβί γεμάτο... παιδάκια!

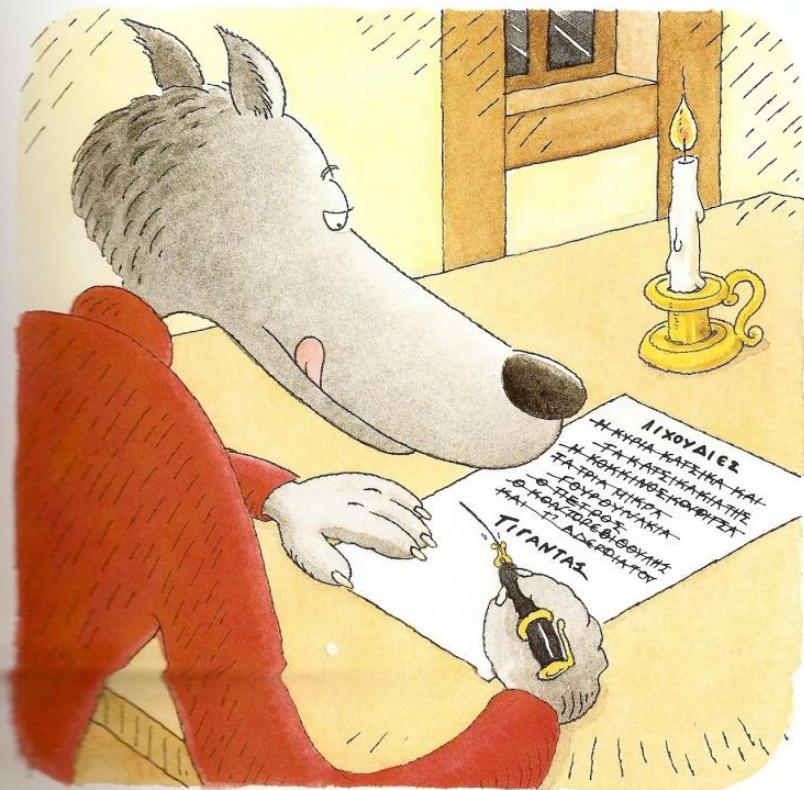
Αμέσως, πήγε και ξεκλείδωσε την πόρτα.

— Ποιοι είστε εσείς;

— Εγώ είμαι ο Κοντορεβιθούλης και αυτά είναι τ' αδέρφια μου.
Θέλουμε να σε ευχαριστήσουμε από τα βάθη της καρδιάς μας.

Χάρη σ' εσένα, δε θα μας φάει ο γίγαντας!

— Α, ώστε έτσι! είπε γελώντας ο Λουκάς. Ήταν η τυχερή σας μέρα.
Δρόμο τώρα!

Έπειτα, έβγαλε τον κατάλογο που του είχε δώσει ο πατέρας του
και με μεγάλα γράμματα πρόσθεσε τη λέξη:
«ΤΙΣ ΑΝΤΑΣ».